

Het eerbiedwaardige damesondergoed

2 september 1996

Omdat de Wereldtentoonstelling 1970 in het Japanse Osaka werd gehouden, had minister Joseph Cals van Onderwijs Kunsten & Wetenschappen twee muziekensembles uit de directe omgeving van het Concertgebouworkest bij zich ontboden en gezegd: 'Heren, ik wil op de Nederlandse dag tijdens deze World Exhibition iets eigentijds presenteren. Iets waarvan ze zullen opkijken. En u moet dat gaan doen!'

Zodoende vertrokken op 17 maart 1970 het Nederlands Blazers Ensemble, de Slagwerkgroep Amsterdam en dirigent Hans Vonk voor een drieweekse concertreis naar Karachi, Bangkok, Tokio en Osaka. Het bleek een ware expeditie want reeds na de eerste dag in Pakistan bevond een aantal musici zich in zulk een sanitaire noodtoestand, dat zij de rest van de reis weigerden nog iemand een hand te geven. Verder begon, vlak voor aanvang van het avondconcert in Karachi, een van de slagwerkers epileptische bewegingen te maken. De organiserende Pakistaanse Philipsleiding besloot daarop de muzikant naar het ziekenhuis te transporteren. Dat lag net vol met fundamentalisten, die zich die dag als boetedoening het lichaam hadden stuk geslagen. Tussen de bloedbaden door constateerde het hospitaal een ernstige zonnesteek. En omdat de ongelukkige percussionist voor geen prijs in Karachi wenste achter te blijven, werd hij omzwachteld met twee wollen dekens en toch nog rillend van de kou door de KLM-crew het toestel ingesmokkeld en platgespoten tot Bangkok. Waar hij zich bij aankomst al weer een beetje beter voelde. In de Thaise hoofdstad sloeg het noodlot opnieuw toe, toen een ander getroffen werd door een tetanusvariant waar de ijlings opgeroepen arts uiterst laconiek over deed. 'In Pakistan geweest?' vroeg hij en gaf de benauwde muzikant een doos knikkergrote, licht hallucinerende ampullen. Later bleek dat een kameel er stoned van had kunnen worden.

Uitgeput door de hitte, het gesjouw met de instrumenten en het lichamelijk ongemak, arriveerde het gezelschap uiteindelijk in het infectievrije Tokio. Daar werd de volgende dag door de leden van de Slagwerkgroep Amsterdam gemeenschappelijke het ontbijt genuttigd. En net toen men de Japanse hoofdstad wilde gaan verkennen, stopte met gierende remmen een lege stadsbus voor de hotelingang. Een verhitte Japanner rende de lobby in, keek wild om zich heen en vroeg buiten adem aan de daar gegroepede slagwerkers: 'You flom Amsteldam?'. De club knikte verbaasd, waarop de man opgewonden met een document begon te zwaaien. Toen de ergste verwarring voorbij was, bleek de Nederlandse reisorganisatie een ochtendoptreden in Tokio te hebben toegezegd, maar vergeten de musici daarvan op de hoogte te stellen. Ijlings werden de instrumenten de bus in gedragen, waarop de compagnie met hoge snelheid naar een reusachtig warenhuis in centraal Tokio reed. Na een haastig kopje koffie op de restaurantafdeling, waar een rij deelneemsters aan de Miss Japanverkiezing startklaar zat, werden de slagwerkers met zachte drang naar de tweede verdieping geloodst. Daar was tussen de rekken met nylons, ochtendjassen, beha's en nachtponnen een klein podium opgetrokken, waarop de Japanse hulptroepen het slagwerk naar tekening hadden opgesteld. Een meneer van het warenhuis riep nu door de microfoon, dat er een eerbiedwaardig buitenlands muziekgezelschap was gearriveerd. Onmiddellijk stroomde de vloer vol met opgewekt kwetterende huisvrouwen, die druk gesticulerend en met de slappe lach het voorkomen van de nogal langharige Europese slagwerkers becommentarieerden. Nadat de Groep uit verlegenheid maar een lichte buiging had gemaakt en de Japanse dames massaal en als één vrouw hadden terug gebogen, nam het concert een aanvang.

Aldus trommelde de Slagwerkgroep Amsterdam een avantgardistisch muziekprogramma op de lingerieafdeling van een van Tokio's grootste department stores. En het werd een doorslaand succes. De dames vonden het prachtig. Vooral Ton de Kruyf's *Séance*, waarin een roodwitblauwe scheepsbel luidde en voor het geluidseffect een plankje hout werd doorgezaagd, ondervond groot enthousiasme. Na afloop glunderde de warenhuismanager. Er was beduidend meer damesondergoed verkocht dan normaal het geval zou zijn geweest. Toeval is uitgesloten, want toen daags erop de Groep optrad in een tv-ontbijtprogramma voor jonge moeders, waren ook daar de zuchtende zaag en de driekleurenbel de absolute platmakers. Zo werd in de vroege jaren '70 de Slagwerkgroep Amsterdam het meest populaire buitenlandse muziekgezelschap bij de Japanse huisvrouwen.